

Budavári Hírmondó

A Budavári Evangélikus Egyházközség Hírlevele

XII. évfolyam 2007/4. szám **Ádvent**

„Tudnunk kell, hogy Isten egyszülött fiát küldte nekünk, hogy higgyünk benne; hogy aki bízik benne, megszabaduljon a bűntől, és Isten gyermekévé legyen. Ahogy János evangéliumának első fejezetében mondja: Felhatalmazta őket, hogy Isten gyermekei legyenek, mindazokat, akik hisznek az ő nevében.”

Luther Márton: *Nyolc böjti prédikáció*

Ádvent – karácsony

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. (Ézs. 40,31)

De nagyon fáradt vagyok sokszor már így, november közepe felé. Annak ellenére, hogy ma már bármilyen zöltséget, gyümölcsöt megvehetünk a piacon, évszaktól függetlenül, bizonyára az nem olyan, mint amit a nap érlelt. A szervezetünkben minden ügyeskedés ellenére fogy a nyári napfény, már kifehéredtek a leburnult testek. Fogynak a vitamin tartalékok. S az idő is ködös, hamar sötét van. Boldogság, ha egy kis napfény simogat. Szóval nem egy kedvelt hónap ez a november. A halottakra való emlékezés is szomorítja ezt az időszakot. De jön a december. Miben is más ez? Hiszen az idő se sokat változik, a nappalok csak egyre rövidülnek. Esetleg megérkezik a hó és megtisztítja, megfehéríti a világot. De ennél sokkal több történik. Elérkezik ádvent. Az egyházi évben már elkezdődik az új. S most december ígéje is ezzel a megújító biztatással ajándékoz meg bennünket. S valóban úgy gondolom, hogy a karácsony közeledte mindenkit egy kicsit fölvilványoz, megmozgat, kimozgat szomorkásságából. Hiszen ezer dolga lesz mindenkinek, ajándékok készítése vagy vásárlása, az ünnep egyéb előkészületei. A gyülekezetben a különböző csoportok készülnek, hogy a gyülekezet ünnepét is széppé, meghitté tegyék. Akcióba lendülünk, Isten azonban ennél az „akcióhős” lendületnél sokkal többet ígér és ad. Az erő megújulásáról beszél Ézsaiás. Az erő egy bizonyos kor után fogy. Az ember nagyon hamar érzi, hogy amit pár éve még játszva megcsinált, az ma nehézséget okoz. S lehet természetesen bizonyos dolgokat szinten tartani, karbantartani, de Isten kifejezetten erő megújulásról beszél. S ez valóságos, ez igaz, mert belülről fakad, az emberből, Isten ajándékeként. Lehet, hogy nem futjuk már le a Maratont, de erősíteni tudjuk a csüggedőt, erőt adó szeretettel tudunk szeretni. Egy hitevesztett embert látni bizony fájdalmas dolog, de aki erőt tud az ilyenbe önteni, arra ez visszahat, s azt írja Ézsaiás, hogy szárny-

ra kelnek, mint a sasok. Milyen jó is repülni, s ezt a röptöt micsoda fenséges madárhoz hasonlítja a próféta. Lankadás nélkül futni és fáradtság nélkül járni, de jó is ez. Mindez azonban csak az Úrban bízóknak adatik meg, de nekik biztos, hogy megadatik. Ézsaiás ezt a hitben járásra érti, de akinek a lelke erős, annak a teste is sokkal tettere készebb lesz. Biztos, hogy a lelki erőnlétünk kihat a fizikai erőnlétünkre, ezt már régen tudjuk, de fontos ezt újra és újra tudatosítani, könyörögni Istenhez a lelki megerősítésért. Fontos, hogy a lelkünket is karban tartsuk. S Isten legyen a karbantartó. Ezt a programot adja, ígéri most Isten. Legyen az adventünk szárnyaló, erőben megújító, s így érkezünk meg karácsonyhoz.

Bencéné Szabó Márta

„Uram, tégy a te békéd eszközévé, hogy szeressek ott, ahol gyűlölködnek, megbocsássak ott, ahol sértegetnek, összekössek ott, ahol viszály van, reményt ébresszek ott, ahol kétség kínoz, fényt gyűjtsak ott, ahol sötétség uralkodik, és örömet vigyek oda, ahol bánat tanyázik. Uram, segíts engem abban, hogy ne arra törekedjem, hogy engem vigasztaljanak, hanem, hogy én vigasztaljak. Ne arra, hogy engem megértsenek, hanem hogy én megértsek másokat. Ne arra, hogy engem szeressenek, hanem hogy én szeressek. Mert aki ad, az nyer, aki elfeledkezik magáról, az talál, aki megbocsát, az bocsánatot kap, és aki meghal, örök életre ébred.”

Assisi Ferenc imádságával kívánunk minden Kedves Testvérünknek áldott, örömteli és egymást örömmel megajándékozó Karácsonyt, és békés, Boldog Új Évet:

A Budavári Evangélikus Egyházközség lelkészei, felügyelői és presbiterei.

INTERJÚ

Karácsonyi számunkba rendhagyó interjút készítettünk. Gyülekezetünkben szolgáló asszonyokat kerestük meg ugyanazzal a három kérdéssel. **Bencéné Szabó Mártát** – gyülekezetünk lelkészét, **Bakó Zsuzsát** – Gyermek és Ifjúsági Munkacsoportunk vezetőjét, **Bajnóczi Attiláné, Ilikét** – diakóniai munkatársat és **Tösér Gáborné, Ibolyát** – egyházfinkat. Válaszaik nemcsak szép gondolatok, de továbbgondolásra érdemes felvetések is. Bemutatásuk helyett tehát álljon itt vallomásuk ünnepről, szeretetről, szolgálatról, gyülekezetről. Íme kérdéseink:

1. **Mit jelent Önnek a Karácsony?**
2. **Hogyan készül Karácsonyra?**
3. **Milyen szolgálattal fog eltelni idén Önnek a karácsonyi ünnep?**

Bencéné Szabó Márta

gyermek vagyok, mint akkor ott a Földre jött Isten-gyermek. S végtelen hálás vagyok neki, hogy ezt a létet vállalta.

2. Számomra a karácsony természetesen családi körben telik. Szenteste az istentisztelet után meggyújtva a karácsonyfa gyertyáit, s sok-sok kis mécses ég szerte a lakásban, énekelünk, imádkozunk. Elolvassuk a születés történetét a Lukács evangéliumából. Különös hangulata van ennek, nagyon sokat jelent mindig, habár már kívülről tudja az ember, mégis mint egy hitvallást, újra és újra el kell olvasni, esetleg az ismerős szöveget együtt mondani. Majd következik az ajándékok kibontása, ez nagyon vidám légkörben zajlik, nagyokat kacagunk, s ezt követi a vacsora. Utána játékkal, beszélgetéssel telik el az este. Éjfélkor, még aki akar a családból részt vehet az istentiszteleten. Közben még átlépünk kedves szomszédunkhoz Ibolyáékhoz, áldott karácsonyt kívánni egymásnak. Megkóstoljuk egymás süteményeit. A szolgálatom elején erre az estére még sokszor maradt készülni való másnapra, hiszen én szinte mindig prédikáltam a következő két napban. Később nagy-nagy fegyelemmel rászorítottam magam arra, hogy elkészüljek az igehirdetésekkel is előre, hogy ezt az estét semmi ne zavarja, ne kelljen még arra is gondolni, hogy jaj még készülni kell.

3. Ebből már ki is derült, ami eddig se volt titok, hogy szolgálattal is telik a karácsony. Ez azonban nem teher. A család is hozzászokott, hiszen a gyerekek ebbe születtek bele, s ebbe nőttek bele, természetes számukra. Ez viszont azt jelenti, hogy mi karácsonykor házhoz vagyunk kötve, tréfásan kife-

jezve egyházhoz vagyunk kötve. A tágabb családé az ünnepek utáni napok, így viszont számunkra egy kicsit meg is nyúlik a karácsony, nem múlik olyan hamar el. Áldott karácsonyt kívánok minden kedves olvasó testvéremnek.

Bakó Zsuzsa

1-2. Ha valaki fontos az életünkben, azt nagyon várjuk – a találkozásra, az eljövetele-re készülünk. Mindent megteszünk, hogy a találkozás jól sikerüljön. Ha Isten fontos a számunkra, akkor Adventben komolyan készülünk a Karácsonyra – a várakozás örömeivel és izgalmával – és mindent megteszünk, hogy az Úr örüljön nekünk

és lelkünk tisztaságának.

Egy régi legenda szerint Jeromos (Kr. u. 347? – 420), a Bibliát latinra fordító pap – hogy minél jobb fordítást készíthessen –, munkája idején is járta a világot és gyűjtötte a kéziratokat. Betlehemben is hosszabb időn át dolgozott. Épp e helyen, amikor elérkezett karácsony éjjele, letette a tollat és elment ahhoz a barlanghoz imádkozni, ahol Jézus született. Így imádkozott: „Jézus, hát itt születél? Itt találtak rád angyalszóra a pásztorok. Talán éppen ez volt a jászolod. Bár csak akkor éltem volna, amikor születél; de szerettem volna akkor itt lenni közöttük!”

Addig-addig imádkozott, amíg egyszer csak megjelent neki a kis Jézus a jászolban. Meglepetésében Jeromos így szólt: „De boldog vagyok, hogy itt látalak! Uram, Jézus, mit adjak neked születésed napján? A pásztorok talán túrót, sajtot hoztak neked. A három király aranyat, tömjént és mirhát hozott. Nekem ilyesmim nincs, csak ez az egy csuhám van. Mondd, mit adjak neked karácsonyra ajándékkul?” A kis Jézus csak mosolygott, majd megszólalt: „Jeromos, igazán akarsz nekem valamit adni, aminek örülnék?” „Igazán, őszinte szívvel mondom!” – szólt Jeromos. „Akkor add nekem a bepiszkolódott

szívedet, hogy megtisztítsam azt!” – válaszolta Jézus. Jeromos szégyenkezve mondta: „Uram, én valami szebbet szeretnék neked adni. Mást nem tudnál kérni?”

De Jézus ezt mondta: „Miért visszakozol, Jeromos? A pásztorok és a három királyok nem tudták még, amit te már négyszáz év múlva tudsz, hogy én az Isten Báránya vagyok, aki elveszem a világ bűneit. És én nem veszem el tőletek erővel, csak szépen kérem. Kérlek, add nekem a szívedet. Hadd legyen egyszer nekem is karácsonyom.”

Talán ezzel a pár sorral tudom elmondani, mit érzek, hogyan szeretnék készülni a karácsony meghitt pillanataira. Így remélem, nemcsak külsősége lesz, hanem tartalma és értelme is.

Természetesen készülődök – Ádám fiammal együtt – ajándékkészítéssel is, és nem maradhat el az ajándékvásárlás, valamint a finom karácsonyi sütemények készítése sem. Számunkra a karácsony a várakozás idejének beteljesülését jelenti.

3. Idén is, mint tavaly a hittanos gyermekek, december 24-én délután fél 4-kor kis karácsonyi műsort adnak elő a templomban. A különböző szolgálatokat már a Gyermekek- és Ifjúsági Munkacsoport készíti elő, a felkészülést decemberben a hittanórán és külön megbeszélés szerint kezdjük.

Nagy reménységgel és örömmel készülök a szervezésre és a megvalósításra is.

Bajnóczi Attiláné, Ilike

1. A csoda megtörtént megszületett a Megváltó. Velünk az Isten!

2. Már októberben készülök a karácsonyra gondolatban, majd novemberben már lelkiileg is hangolódok az ünnepre. Nálunk az adventi hetek már igazi várakozással, és sok esti, családi énekléssel telnek. Természetesen már jó előre gondoskodom az ajándékokról, az apró meglepetésekről. Karácsonykor családomon kívül mindig gondolok a szívemhez közel álló emberekre. Jelenleg öt idős nőtestvérünket látogatom. Heti, napi rendszerességgel segítem mindennapjaikat. Számomra felelősségteljes szolgálatot jelent az idős emberek gyámolítása, lelkiük gondozása. Az ünnepek előtti hetekben ugyanolyan gondoskodással, szeretettel fordulok feléjük, mint az év bármely napján, Szeretném az Isten szeretetét, kegyelmét egész évben közvetíteni nem csak karácsonykor. Remélem sikerül!

3. Az idei karácsony ugyanúgy telik, mint az elmúlt években mindig. Vidéken élő szüleinket, rokonainkat látogatjuk meg, reméljük még sokáig. Ez is lehet egy szolgálat.

Tősér Gáborné, Ibolya

1. Családunkban próbáljuk azt a szeretetet és békességet megtartani, amit gyermekoromból hoztam magammal. Amire szívesen vissza-emlékszem, hogy karácsonyi készülődés közben édesanyám karácsonyi énekeket tanított nekünk, díszítettük a fenyőt és vártuk a Jézuska eljövetelét

2. A készülődés nemcsak a gyülekezetben kezdődik el hetekkel korábban, hanem a családomban is. Én Csengerben születtem, családom most is ott él, s ezért karácsony előtt 2 héttel találkozunk otthon édesanyámmal, testvéremmel és férjem rokonságával, és szeretetben, békességben ünnepelünk. Azért alakult ki nálunk ez a szokás, mert szűkebb családom, férjem és fiam olyan helyen dolgozik, ahol vasárnapra és ünnepnapra is eshet szolgálat.

3. 10 éve dolgozom a gyülekezet szolgálatában. Tulajdonképpen már hetekkel karácsony előtt elkezdődik a készülődés különböző alkalmakkal az ünnepre, és ezek előkészítésében én is részt veszek. Feladatomhoz tartozik a templom előkészítése a karácsonyi istentiszteletre, virág, gyertya és úrvacsorai tartozékok beszerzése, fenyőfa beállítása.

Köszönet

Mint azt Testvéreink előtt is jól ismert a bajba került szügyi lelkész kéréssel fordult minden jó szándékú, segíteni akaróhoz, hogy segítsenek nekik szorult helyzetükben. Az – egyébként műemléki védeltséget élvező – parókia az elhatalmasodott gomba-fertőzés miatt és több más műszaki szempontból gyakorlatilag lakhatatlanná vált. A három gyermekes lelkész-családnak különleges nehézségekkel kellett szembe-néznie. Kérésük meghallgatásra talált, s így gyülekezetünknek is módjában volt segíteni, egy négyszáztízezer forintos adománnyal. Mellékelten – változtatás nélkül – közöljük Blatniczky János szügyi lelkész levelét, melyet internetező testvéreink a fraterneten már olvashattak.

Kedves Barátaink, Testvéreink!

Mostanra rendeződtek olyan mértékig dolgaink, hogy nagy-nagy hálánkat papírra (billentyűzetre/monitorra) vetve megállhatunk előttetek és számot adhatunk mindarról, amit az Úr cselekedett velünk az utóbbi két hónapban!

Legelőször is neki vagyunk hálásak ajándékaiért, amellyekkel elhalmozott bennünket!

Hálásak vagyunk mindazoknak a testvéreinknek, akik bajunkban valóban testvérnek bizonyultak! Köszönjük imádságaitokat – bizony meghallgatásra találtak!!!

Nagyon köszönjük ezúton is azoknak a testvéreinknek és barátainknak, akik anyagilag megsegítették bennünket/gyülekezetünket a nem várt kiadásokban!

Szeretettel számolok be arról, hogy október végén átköltöztünk a szügyi penészes parókiáról egy használaton kívüli, de száraz épületbe, melyet a gyülekezet felügyelője ajánlott fel ingyen és bérmentve korlátlan ideig! Mivel az épületet igazában 1990, vagyis megépülése óta nem lakta házigazda, csupán bérlők, akik csak lakták az épületet, de nem gondozták, ezért elég komoly felújításokra volt szükség, hogy beköltözhesünk. „A felújítások értékét az évek alatt lelakjuk.” A felügyelőnk gálans ajánlata volt az első ajándék az Úrtól! Aztán következett a többi: A vállalkozó, aki gyülekezetünk tagja vállalta, hogy az összes felújítási munkának a munkadíját adományként felvállalja! Akkor még senki nem sejtette, mekkora összegről van

szó: a tervezett 500 ezer Ft helyett a felújítások értéke 1,4 millióra rúgott, ebből az anyagköltség volt 700 ezer Ft! (Ha a régi parókiát szerettük volna lakhatóvá, penészsmentessé tenni, ennek az összegnek a többszörösére lett volna szükség, és erre semmilyen kilátásunk nem volt. Ráadásul akkor is ki kellett volna költeni az épületből arra a két hónapra, s akkor a viszály a tél kellős közepén lett volna.)

A szügyi gyülekezet példás összefogása mellett a fraternetre elküldött levelem nyomán kapott gyülekezetünk 560 ezer Ft-ot. Neveket nem szeretnék sorolni, de hadd említsem meg a Budaváriak segítségét, akik a kiadásaink fedezésében oroszán-részt vállaltak, illetve a Sárbogárdi gyülekezetet, akik mint gyülekezet szintén összefogtak érdekünkben! Sok adományt kaptunk magánemberektől, testvéreiktől is!

Megszégyenítő erejű az a testvéri szeretet, amely ilyen értelemben megnyilvánult felénk.

Október végi átköltözésünk azzal a reménnyel kecsegtet, hogy gyermekeink és mi magunk sem kell, hogy a penésztől rettegetve töltsük napjainkat. Imádkoztatok értünk, hogy e világ bajai, problémái ne gyengülésünkre, hanem inkább erősödésünkre legyenek. Hadd legyen ez a mi bizonyágtételünk: az Úr gondoskodik! Sokkal hatalmasabban, mint azt mi gondolnánk, terveznének, vagy várnánk!

A felújítások gyorsan készültek el, s a beköltözés is nagyon rövid idő alatt zajlott le, úgyhogy van még rendeznivaló bőven. Még azért derülnek ki hiányszágok a lakásban, amiket szépen lassan ki kell igazítani. A fűtés még nem üzemel tökéletesen – a tetőtéri szobák nem igazán akarnak melegedni – de hiszszük, hogy ez is megoldódik. Kegyelmes az Isten!

Gyermekeink is igyekeznek megszokni az új helyet, alkalmazkodni az új helyzethez. Élvezik is az újdonságot, de azért a legkisebb megkérdezte két nap után: mikor megyünk már haza? és értetlenül állnak néha az előtt, hogy mivel ez egy ikerház, sokkal csendesebbnek kell lenniük, mint eddig voltak!

Meg kell szoknunk, hogy a hivatal, a templom távol van az új lakástól, és még bizonyosan számos újdonság kerül elénk, de ezek is mind arról beszélnek: az Úr kegyelmesen tekintett ránk!

Jó azt tudni, hogy az Ő tenyerén vagyunk, és ő gondoskodik majd életünkről, szolgálatunkról, családkunkról.

Soli Deo Gloria!

Köszönünk mindent! Isten áldjon benneteket!

János

Vári bál

Az I. Kerületi Népjóléti Közalapítvány és a Magyarországi Evangélikus Ifjúsági Szövetség (MEVISZ) Ladik szakcsoportja október 26-án tartotta meg nagy sikerű Szüreti Moldvai Bálját a Hadtörténeti Intézet és Múzeum márvány-termében. A rendezvény – amelyen a Misztrál együttes, a Seremoj moldvai táncegyüttes és a Tatos zenekar lépett fel – fővédnöke dr. Fabiny Tamás evangélikus püspök volt.

A választás azért esett e történelmi környezetben lévő patinás épületre, mert a szakcsoport elsődleges célja a fiatalok szellemi és kulturális öntudatának erősítése. A programra a szervezők főként az I. kerületi, illetve más, az evangélikus egyház által fenntartott gimnáziumokban tanuló diákokat hívták meg, de várták a fogyatékkal élő és a mozgáskorlátozott fiatalokat lelkész tanáraikkal, segítőkkel együtt. A részvételt ingyenessé tették, remélve, hogy ez külön vonzerőt jelent a meghívottaknak.

A szüreti bál koncerttel kezdődött, amelyen a közkedvelt *Misztrál együttes* lépett fel. Azért ők kaptak meghívást, mert zenéjükkel jól kifejezik a szakcsoport által kitűzött célokat. Megzenésített verseket adtak elő, amelyeken keresztül a fiatalok betekintést nyerhettek a költészet világába. Egyebek mellett *Balassi Bálint*, *Dsida Jenő*, *József Attila* verseit.

A koncert után következő előzenés moldvai tánc-

ház jó kikapcsolódást és időtöltést biztosított a jelenlévőknek, alternatívát mutatva nekik arra, hogy ilyen program és szórakozási lehetőség is választható, ahol kultúra és szórakozás jól össze-kapcsolódik.

Visnyei Emőke

Az orgonánkról

Hatalmas összefogás eredményeként 1960-ban épült templomunk orgonája, ami abban az időben szinte csodának számított. Mivel akkoriban is igen sokba került egy orgona, érthető okokból egy olcsó, közepes minőségű hangszer épült, melynek nyilvánvaló eredménye, hogy műszaki állapotát tekintve mára elhasználódott, sajnos igen rossz állapotban van.

Mivel már a szinten tartása is egyre kevésbé megoldható és a költséges, állandó javítások, valamint karbantartó munkák sem segíthetnek érdemben rajta, gyülekezetünk vezetése néhány évvel ezelőtt úgy határozott, a templomunkhoz és a gyülekezet múltjához méltó, új hangszert építtünk. Egy új orgona hatalmas anyagi megterhelést jelent, és szinte lehetetlen, hogy gyülekezetünk a megfelelő összeget kizárólag önerőből teremtsen elő.

A Budavári Evangélikus Gyülekezet Alapítványra beérkező 1%-os felajánlásokat az ún. „orgona alapba” különítjük el, sajnos azonban még nagyon messze vagyunk attól, hogy bele-vághassunk. Ezért ismételten összefogásra kérjük a tisztelt gyülekezetet, hogy mihamarabb egy mindannyiunk számára sok örömet jelentő új hangszer pompázhasson templomunkban. Kérem a szeretett Testvéreket, hogy célzott adományaikkal is segítsék ezt az igen fontos és szép ügyet.

Bán István

Túrmezei Erzsébet: Betlehem

Végre, végre Betlehem házai!
Nagy nehéz út volt, szinte végtelen!
Csak legyen hol fejük lehajtani!
Hiszen... talán... ezen az éjjelen...

Mária arca halotthalovány.
A kapukat sorra megzörgetik.
Kinyílik és bezárul mindahány.
Zár csikordul. Sehol sincs hely nekik.

Légy áldott, kedves barlang, kis istálló,
zizegő széna, pihenést kínáló!
De jó a kínban leroskadni rád!...

S Szűz Mária már boldogan ringatja,
odafekteti egyszerű jászladra
a testté lett Igét, Isten Fiát.

E s e m é n y n a p t á r

2007. Advent-Karácsony

December 2. vasárnap Ádvent 1. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben.

- 11.00 – Konfirmandusok bemutatása**
az istentiszteleten
- 16.00 – Családos délután – ádventi kézművesség**
A gyermekekkel karácsonyi ajándék-
tárgyakat és díszeket készítünk, a szü-
lőkkel a „Mese és valóság” témáról
beszélgetünk
Az együttlét **18.00** órakor áhítattal fe-
jeződik be.

18.00 – TAMÁS MISE
a Budahegyvidéki Evangélikus Templomban
Kékgolyó u. 17.

December 4. kedd

- 18.00 – Ádventi éneklés**
vezeti: *Csorba István*
- 18.30 – Ádventi orgonazenés áhítat**
Orgonál: *Bán István*
Igét hirdet: *Balicza Iván*
- 19.30 – Presbiteri gyűlés**

December 9. vasárnap Ádvent 2. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben.

- 11.00 – Vesperás – Zsoltárenged istentisztelet**
igét hirdet: *Ajtony Artúr, református lelkész*
Az istentisztelet után: **Fészekrakó kör** –
a fiatal házások és házasságra készülő fiata-
lok alkalmá

December 11. kedd

- 18.00 – Ádventi éneklés**
Vezeti: *Csorba István*
- 18.30 – Ádventi orgonazenés áhítat**
Orgonál: *Bencze Bulcsú*
Igét hirdet: *D.Szebik Imre*

December 16. vasárnap Ádvent 3. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben.

- 18.00 – A Schütz kórus ádventi zenés áhítata**
Vezényel: *Csorba István*
Igét hirdet: *Bence Imre*

December 18. kedd

- 18.00 – Ádventi éneklés**
Vezeti: *Csorba István*
- 18.30 – Ádventi orgonazenés áhítat**
Orgonál: *Virágh András*
Igét hirdet: *Bencéné Szabó Márta*

December 23. vasárnap Ádvent 4. vasárnapja

Istentiszteletek a szokott rendben.

KARÁCSONY ÜNNEPE

December 24. hétfő Szenteste

- 15.30 – Gyermekek karácsonyi szolgálata**
- 16.00 – Szentesti istentisztelet úrvacsoraosztással**
Igét hirdet: *Balicza Iván*
- 16.00 – Szentesti istentisztelet a Budagyöngyén**
Igét hirdet: *D.Szebik Imre*
- 24.00 – Éjféλι istentisztelet**
Igét hirdet: *Dr.Fabiny Tamás*

December 25. kedd Karácsony 1. napja

- Budavár 9.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván***
- Budavár 11.00 – Igét hirdet: *Bence Imre***
- Budavár 18.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván***
- Budagyöngye 9.00 – Igét hirdet: *Bence Imre***

December 26. szerda Karácsony 2. napja

- Budavár 9.00 – Igét hirdet: *Bencéné Szabó Márta***
- Budavár 11.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván***
- Budavár 18.00 – NEM TARTUNK
ISTENTISZTELETET**
- Budagyöngye 9.00 – Igét hirdet: *Balicza Iván***

December 28-30. péntek-vasárnap

Ifjúsági hétvége

Kemenesmihályfán (Vas megyében)

Ha hó van, szánkózunk,
ha nincs hó, kirándulunk!

**Közösségi együttlét konfirmandusoknak –
konfirmáltaknak.**

A helyszínről és költségekről, az utazásról a je-
lentkezőket tájékoztatjuk!

Utazás pénteken este –
hazaérkezés vasárnap délután.

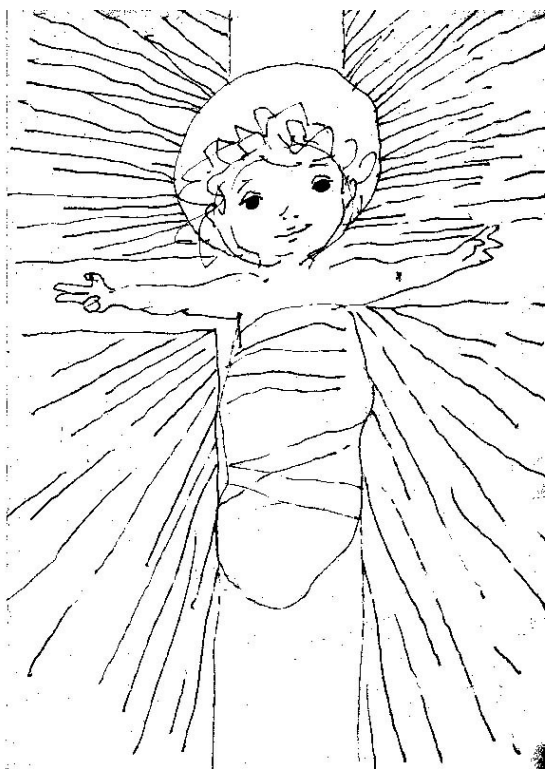
December 30. vasárnap Karácsony utáni vasárnap

Istentiszteletek a szokott rendben.

Küldöttségben járunk
(karácsonyról és misszióról)

Karácsony szimbolikájához a három napkeleti bölcs alakja szervesen hozzátartozik. Ők voltak azok, akik hosszú utat tettek meg azért, hogy a megszületett Megváltót megláthassák, előtte hódolatukat kifejezhessék, és a jászoltól indulva más úton tértek vissza hazájukba. Ajándékot hoztak és ajándékot vittek. Az ő magukkal vitt ajándékuk nem valami betlehem-i szuvenír volt, vagy jeruzsálemi csecsebecse, hanem annak a híre, hogy megszületett a Megváltó. Az ő ajándékuk nem egy gyorsan megvásárolható ajándék volt, hanem igen-igen meg kellett küzdeniük érte, s pénzben pedig nem lehetett kifejezni az értékét.

Karácsonykor – annak népiesebb karakterei, a pásztorok, és az urbánus szereplői, a napkeleti bölcsök is azt az üzenetet küldik a világnak, hogy aki meglátta az Üdvözítőt, annak tovább kell vinnie az örömhírt!

Ezért most is felmerül az a kérdés, hogy vajon az ünnepünknek mennyire van missziói kihatása? Mennyire éljük át, hogy követek, küldöttek vagyunk!

A Krisztussal való találkozás tehát maga után vonja azt a belső elkötelezettséget, hogy osszuk meg másokkal is a tapasztaltakat.

Szomorúan szemlélhetjük, hogy ez a „továbbadási láz” az európai keresztyénségből, s főleg a „történelmi” egyházak tagjaiból kiveszett.

Nem véletlenül fogalmazott Klaus Douglass „Új reformáció” című könyvében is így: „*Aki azt akarja, hogy az egyház megmaradjon olyannak, amilyen, az nem akarja, hogy megmaradjon!*”

Az egyháznak, illetve annak tagjainak ma égető feladata: újra felismerni a küldetést. „*Jézus Krisztus egyháza nem döntheti el tetszése szerint, hogy akar-e missziót folytatni, vagy sem.*” Az egyház megszűnik egyház lenni akkor, ha tagjai a küldetésről lemondanak, ha nem vállalják fel, hogy Betlehem szülötte, a názáreti Jézus az élet szabadságának az evangéliumát hozta közénk!

„*Aki közölni akarja másokkal a jó hírt, annak magának is jó hírré kell válnia.*”

Ez tehát azt jelenti, hogy mi nem elmúló ünnepben találjuk meg az örömminket, hanem a mindig jelen lévő Krisztusban! Az ünnep is a vele való közösségünket segítheti, erősítheti.

Az ünnep tehát új lendületet adhat mindig a misszióknak, mert töltekezést jelent.

Valami olyasmi, mint amikor az elemet, az akkumulátort helyezük töltőre. Mert csak az tud a világosságról beszélni, aki látja a világosságot, csak az tud útjelzővé lenni, aki ismeri az utat, csak az tud az igazságról tanúskodni, aki nem vészett el a hazugság örvényeiben.

Vegyük most is észre az ünnep hangulatán túl a missziói karakterét: A családon belül ünnepeljünk úgy, hogy ígét olvasunk és imádkozunk, együtt énekelünk és a családból másokat is magunkkal vonzunk az istentiszteletre.

A környezetünk érezze meg úgy az ünnepünk igazi üzenetét, hogy sokkal több mosoly, idő és szeretet jut másoknak, és nem teherként és nyüggként éljük meg a készülődést.

A gyülekezetünkben úgy, hogy egészen gyakorlatiasan segítünk másoknak: meglátogatunk vagy meghívunk otthonunkba egy egyedülálló gyülekezeti tagot, felajánljuk egy idős embernek az autós segítségünket, ha szeretteink közül valaki kórházban van, akkor nem csak őt látogatjuk meg, hanem a kórházi szobájában másokhoz is odalépünk.

Olyan sok szép irodalmi alkotás szól arról, hogy a megkeményedett szívek is feloldódnak a szeretetet érezve. (pl. Dickens: *Karácsonyi ének*) Próbáljuk ki! A jézusi szeretetből élő ember áldássá lehet. A feszült világunknak, túlterhelt környezetünknek erre nagyon nagy szüksége van!

Bence Imre

Szeretteim, növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk isméréseiben.

Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!

2Pt 3, 18

Növekedés...

Növekedik, kicsírázik az elvetett mag, szárba szökken, virágot hoz, majd gyümölcsöt terem. *Növekednek* gyermekeink, unokáink. Ez így természetes, mégis olyan csodálatos!

Az adventi időben éljük át a szeretet *növekedését* is.

A 2007-2008-as munkaév országos egyházunkban és gyülekezetünkben a „*növekedés éve*”. Ezért munkálkodnak lelkészeink, erre fordít különös figyelmet a presbitérium és a képviselőtestület is. Ezt a célt azonban csak közösen valósíthatjuk meg. Jó lenne, ha mindenki hozzájárulna ennek a szép célnak a megvalósításához. Ebben az évben sok gonddal küzdünk. Mégis, hálát adva, reménységgel nézzünk előre, hiszen a *növekedést* Isten adja (2Kor 3, 6)!

Kívánom, hogy ebben az évben is mindnyájan *növekedjünk* hitben, szeretetben és reménységben, és hogy gyülekezetünk létszámában is *növekedve* minél többen járjunk együtt Jézus útján.

Remélem, majd visszatekintve, jó érzéssel vehetjük számba, amit közösen tettünk a szép cél eléréséért, és együtt adhatunk hálát Istennek, *növekedést* adó kegyelméért.

Isten adjon erőt, óvja és áldja gyülekezetünket, egyházunkat, nemzetünket!

A dicsőség koszorúja
a világ hiúsága.
A te láthatatlan koronádat
meleg szeretetből és hűségből
fonja Isten azokban a szívekben,
akikhez elvitted Őt.

(Simon András)

Növekedés
Jézus megszüle-
tett

Növekedés
Növekedett

Növekedés
Mindennek
Ura lett

Madocsai Zsolt

Javasolt irodalom:
Növekedés 2007-2008 (evangélikus gyülekezeti program)

Januári gondolatok - advent idején

Mint vedlett kígyóbőr, fakón fityegnek a fákon a nemrég még fényárban úszó lámpafüzérek. Idejük lejárt, már senki nem figyel rájuk.

Karácsony előtt néhány hétig uralták a várost. Gúzsba kötötték tekintetünket. Az útszéli fákon tekergő lámpakígyók villódzó alagútjai csak az áruházak felé engedtek kilátást. Tömegeket csaltak, hajtottak, s az emberek mint kábult lepkék keringtek a csalfa fények irányába.

Karácsony ünnepét vártuk 2006 decemberében is. Vártuk... és nem vettük észre, hogy saját lámpáink fénye nem engedi a fák ágainál följebb tekintetünket. Nem láthatjuk tőle az eget, az igazi fényt, azt az egyetlen csillagot, amelyik megállt ott, Betlehem fölött.

Mint vedlett kígyóbőr, fakón fityegnek a fákon a lámpafüzérek. A kígyó azonban, ami kibújt belőle, tovább fojtogat. Van, akit a pazarlás, van, akit a felvett hitelek terhe, s van olyan is, akit a hiányérzet. A fényes forgatagban elveszett az igazi világosság, a karácsonyi élmény. Csomagok takarásába került az isteni szeretet, a személyre szabott kegyelem.

Istennek legyen hála, kaptunk egy újabb esélyt. Közeledik 2007 év karácsonya.

Vigyázat! Ne hagyjuk magunkat ismét elvakítani!

Sass Enikő

Az arany, a tömjén és a mirha

A három napkeleti bölcset is hozott: aranyat, tömjént és mirhát. Rábízták ezeket Máriára, Józsefre; aztán, mivel öreg este volt már, és hosszú volt a vándorlás, mindannyian nyugovóra tértek. Vagyis mégsem egészen: az ajándékok szemére nem jött álom. Az arany ott csörgött a ládában, a tömjén ott illatozott egy kis dobozban, a mirha pedig egy tégelyben, és beszélgetni kezdtek az éjszaka sötétjében.

– Mi most már egy nagy király tulajdona lettünk – mondta az arany –, igazán előkelő, nem gondoljátok? Én abban bízom, hogy amikor ez a csecsemő felnő, és uralkodni kezd, akkor én a kincseskamrájában leszek, sok más aranypénzzel, ékszerrel együtt, nemes társaságom lesz. A királyhoz, mivel hatalma határtalan lesz, távoli országokból érkeznek újabb kincsek. Meghallgatjuk az ő történetüket is, de mi leszünk a kincseskamrája díszei.

A tömjén pedig azt mondta: Akkor, amikor a király majd elmegy a templomába imádkozni, a főpapok engem tesznek rá a tűzre, és az én illatom fogja betölteni a királyi szentélyt. Ezt nem minden közönséges tömjén mondhatja el magáról!

A mirha – nemes növényekből készített balzsam – szintén álmodozott a kis tégelyben, s amikor társai elhallgattak, ő is bemutatkozott:

– Tudjátok-e, hogy én ki vagyok? Velem szokták a főpapokat és a királyokat fölkenni. Ez a Jézus most még kisbaba, de amikor majd nagy trónra lép, megkenik a tenyerét, a homlokát, énvelem. Én leszek az egyik főszereplő, amikor beiktatják a hatalomba.

Így tervezték a jövőt, s aztán, mivel az ábrándszövésben elálmosodtak, ők is elaludtak.

Másnap reggel arra ébredtek, hogy nagy a sürgés-forgás.

Egykori gazdáik, a napkeleti bölcsek már el is távoztak. Mária és József is szedelődzködött, fogták a csacsit, Mária fölült a hátára, a kis Jézust a karjára vette, József pedig gyalogszerrel indult útnak. Az arany, a tömjén és a mirha erősen fülelt, s azt kellett hallaniuk, hogy nem egy királyi palota felé indulnak, amiben ők reménykedtek, hanem valami távoli ország, Egyiptom felé, mert gazdáikra veszély leselkedik. Amint haladtak előre, egyszer csak az egyik kanyarban azt hallották, hogy nem messze mögöttük lovak patája csattog, s ezek bizony már az őket üldöző Heródes katonái voltak. Egymásra nézett Mária és József: most mit tegyünk? A gyermeknek meg kell menekülnie. Mária hátranyúlt a csomagokhoz, elővette a ládikót, amiben az arany volt, és kinyitotta a tetejét. A sok

mondta az arany –, igazán előkelő, nem gondoljátok? Én abban bízom, hogy amikor ez a csecsemő felnő, és uralkodni kezd, akkor én a kincseskamrájában leszek, sok más aranypénzzel, ék-

szerrel együtt, nemes társaságom lesz. A királyhoz, mivel hatalma határtalan lesz, távoli országokból érkeznek újabb kincsek. Meghallgatjuk az ő történetüket is, de mi leszünk a kincseskamrája díszei.

A tömjén pedig azt mondta: Akkor, amikor a király majd elmegy a templomába imádkozni, a főpapok engem tesznek rá a tűzre, és az én illatom fogja betölteni a királyi szentélyt. Ezt nem minden közönséges tömjén mondhatja el magáról!

A mirha – nemes növényekből készített balzsam – szintén álmodozott a kis tégelyben, s amikor társai elhallgattak, ő is bemutatkozott:

– Tudjátok-e, hogy én ki vagyok? Velem szokták a főpapokat és a királyokat fölkenni. Ez a Jézus most még kisbaba, de amikor majd nagy trónra lép, megkenik a tenyerét, a homlokát, énvelem. Én leszek az egyik főszereplő, amikor beiktatják a hatalomba.

Így tervezték a jövőt, s aztán, mivel az ábrándszövésben elálmosodtak, ők is elaludtak.

Másnap reggel arra ébredtek, hogy nagy a sürgés-forgás.

Egykori gazdáik, a napkeleti bölcsek már el is távoztak. Mária és József is szedelődzködött, fogták a csacsit, Mária fölült a hátára, a kis Jézust a karjára vette, József pedig gyalogszerrel indult útnak. Az arany, a tömjén és a mirha erősen fülelt, s azt kellett hallaniuk, hogy nem egy királyi palota felé indulnak, amiben ők reménykedtek, hanem valami távoli ország, Egyiptom felé, mert gazdáikra veszély leselkedik. Amint haladtak előre, egyszer csak az egyik kanyarban azt hallották, hogy nem messze mögöttük lovak patája csattog, s ezek bizony már az őket üldöző Heródes katonái voltak. Egymásra nézett Mária és József: most mit tegyünk? A gyermeknek meg kell menekülnie. Mária hátranyúlt a csomagokhoz, elővette a ládikót, amiben az arany volt, és kinyitotta a tetejét. A sok

aranypénz mind kiszóródott az útra. Ott heverték a porban, és gyalázatosan érezték magukat. Mi lesz a kincseskamrával, amiről álmodoztunk? Itt heverünk az országút porában, mint holmi kavicsok? A számár pedig egyre távolodott a Szűzanyával, Jézussal, s a lépteit megszaporázó Józseffel. A katonák hamarosan odaértek, meglátták a földre szórt kincset, s kiáltozni kezdtek:

– Nézzétek, aranypénz! Gyerünk, szedjük tele a zsebünket! – megálltak, és térdre ereszkedve szedegették hosszú időn át, mert az aranyak egyike-másika nagyon messzire gurult. Így a menekülők egéretat nyertek az üldözőktől. Mégsem lassítottak, sietősen haladtak tovább Egyiptom felé. Estére bizony már nagyon elfáradtak, s ismét csak egy – még a betleheminél is rosszabb – barlangot találtak, ott húzták meg magukat. Mária kevésbé tűnt elgyötörtnek, hiszen ő a számaron utazott, de József lábát feltörte a cipő, keservesen fájt neki, vízhólyagok borították a talpát.

– Mihez kezdjünk most, szegény József? – aggódott Mária, ám ekkor eszébe jutott, hogy kaptak ők egy kis tégelyben illatos balzsamot a napkeleti bölcsektől.

– Nézd csak, ezzel bekenem a lábadat – szölt, s leoldva József saruját ellátta őt a hűsítő kenettel.

Nem tudom, a mirha hogy érezte magát József lábán, de az előző éjjel ő is másként képzelte a jövőjét, hogy őt majd a fejedelmi palotában fogják kézbe venni, Jézust mint királyt fölkenik vele, nem pedig egy megfáradt vándor lábát borítja majd.

A család nyugodni tért, de Mária szívében még élt az aggodalom, hogy mi lesz a sorsuk, eljutnak-e Egyiptomba, és ott mi vár rájuk. József és a gyermek már aludt. Mária elővette a dobozból a tömjént, és a kis tűzre, amit azért raktak, hogy melegedjenek, rászórta. A kis barlangot egyből betöltötte a tömjén illata. Elmondott egy fohászt, hogy épségben megérkezzenek Egyiptomba, hogy a kicsinek ne történjék baja. A tömjénillattól lassan megnyugodott, és látta, hogy álmában József homlokán is kisimultak a ráncok.

Az úti csomagok között pedig ott maradt a dobozban egy darab aranypénz, egy szem tömjén és egy csöpp mirha.

– Azt hiszem, valami egészen másra számítottunk tegnap – szölt az aranypénz.

– Bizony, bizony, meghökkentő dolgok történnek manapság a világban – bólogatott a mirha. – Nem lehetünk biztosak a holnapban.

– Mégis, talán a legjobb helyre kerültünk mindannyian – mondta a megmaradt tömjén-szem.

A másik kettő csöndesen bölintott.

– Ideje, hogy mi is nyugovóra térjünk – dűnyögték, aztán már csak a tücsökök ciripelése hallatszott az éjszakában.

Ádventi naptár mindenkinek

Ami nélkül nem megy:

- ✓ a legfontosabb: ünnepi hangulat
- ✓ 24 db gyufásdoboz (a családi gyufa dobozából – az ugye nagyobb – szebben el lehet készíteni, mert nagyobb lesz a díszítendő felület, és nagyobb ajándék is fér bele, ami szintén nem elhanyagolható)
- ✓ egy nagyobb doboz, amibe bele tudod ragasztani a 24 gyufásdobozt valamilyen elrendezésben (ha ez nincs, akkor össze-ragasztod a gyufásdobozt és sima kartonpapír borítást teszel rá)
- ✓ olló, festék, karácsonyi mintás csomagolópapír vagy szalvéta, tapétaragasztó a szalvéta-technikához, hobbi-ragasztó (pl. technokol is lehet) a gyufásdobozok összeragasztásához, gyöngy a fiókok „kihúzójának”
- ✓ ami elhanyagolható, de csuda szépen mutat: glitteres ragasztó, csillámpor, apró arany-csillagok, és bármi egyéb díszítő anyag, amitől még szépségesebb lehet.

Készítése:

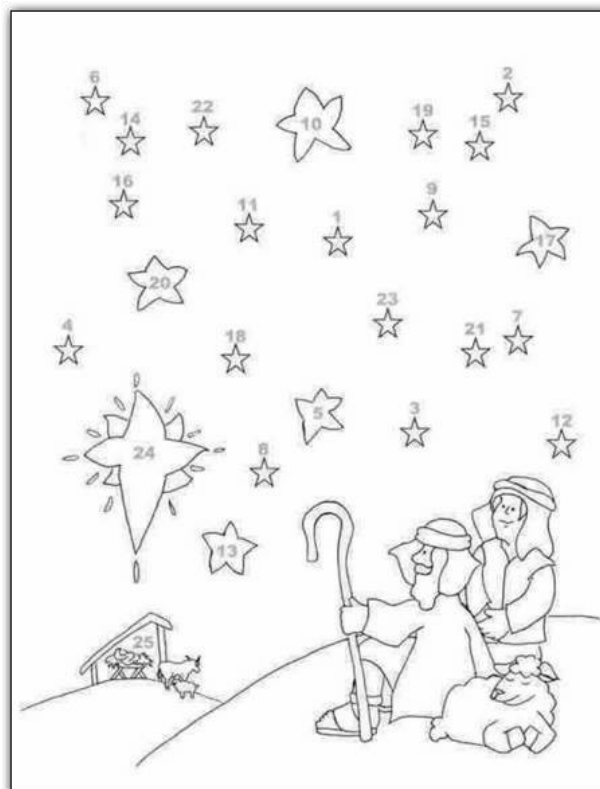
1. A 24 db gyufásdoboz fiókokcáját kifested aranyos, ezüstös festékkel.
2. Felragasztod a fiókokra a gyöngyöcskéket, felfested a számokat.
3. Egy kartondobozba beleragasztod a gyufásdobozok külső részét.
4. Mikor megszáradt a doboz, külsejét szalvéta-technikával díszíted. Szalvétából kivágod a mintákat, a 3 rétegű szalvétának a felső (mintás) rétegét tapétaragasztóval simítod fel a dobozra. Glitteres festékkel itt-ott át lehet festeni.
5. Száradás után le is lakkozhatod, hogy tartósabb legyen.
6. A fiókokat a helyére tolod, és már kész is.

Jó munkát!

Üdvözet

Üdvözlégy te kiskirály,
jászolka lakója,
gazdag vagy te, bármilyen
szegényes a pólya.
Boldog, akit trónusod
elé odaengedsz,
annak többé bánata,
könnye, baja nem lesz.
Az örökké így dalol
a mennyei tájon:
de jó nálad Jézusom,
irgalmas királyom.

Színezz ki minden nap egy csillagot Ádventben!

A GAZDASÁGI HIVATAL TÁJÉKOZTATÓJA

Körlevelünkben a Budavári Evangélikus Egyházközség csekkét mellékeljük. Adóigazolást az alapítványi számlára (Erste Bank 11670009-07803000-70000007) küldött adományokról az adóazonosító-szám ismeretében tudunk kiállítani. Ezért kérjük, hogy a nevet, címet, adóazonosító számot jól olvashatóan írd rá a csekkre.

Céladományokat most az orgona felújítására gyűjtünk! Köszönünk minden adományt!

Fotópályázat! Fotópályázat! Fotópályázat!

Kedves gyülekezeti tagok, kedves érdeklődők!

Gyülekezetünk rendszeresen megjelenő újsága, a Budavári Hírmondó – a gyülekezet vezetőségével és lelkeszeivel egyetértésben – fotópályázatot hirdet meg.

A pályázat témája: Húsvét gondolatkörének, eszmeiségének, misztériumának vizuális megjelenítése.

Az alkotók szabadságát semmilyen módon nem kívánjuk korlátozni, csupán annyi kikötéssel élünk, hogy olyan felvételeket várunk, amelyek megjelenésükben méltóak egyházunkhoz és gyülekezetünkhöz. (Ez természetesen nem jelenti azt, hogy csupán szakrális tárgyak fotóit várnánk!)

Az *elektronikus úton készített* – legalább 1 MB felbontású – képeket 2008. február 28-ig kérjük elküldeni gyülekezetünk e-mail címére: budavar@lutheran.hu. A tárgyba kérjük írják be: Fotópályázat.

A pályázat nem jelíges, ezért kérjük, jelezzék a kép készítőjét. Egy személy több munkával is pályázhat.

A beérkezett alkotásokat a gyülekezet tagjaiból alakult, szakemberekből álló (3-5 fős) zsűri fogja elbírálni. A legjobb munkákat nyomdai úton előállított képek formájában kiállítjuk, alkotóikat pedig – beleegyezésükkel – bemutatjuk.

Továbbra is kérjük és várjuk Testvéreink hozzá-szólását, kritikáját, javaslatait Budavári Hírmondónkkal kapcsolatban. Egyben buzdítjuk is irodalmi érdeklődésű, irányultságú híveinket, hogy küldjék el írásait, esetleg verseiket szerkesztőségünknek. Illetve ha bárkinek tudomása van gyülekezetünkről szóló vagy gyülekezetünket érintő, publikálásra érdemes anyagról, kérjük azt is jelezze felénk.

A Szerkesztőség

Diplomahangverseny

2007. október 24-én a bécsi St. Ursula templomban volt Bán István egyházzenei diplomahangversenye. A bensőséges hangulatú egyházzenei áhítaton J. S. Bach két kantátája: a „Weinen, Klagen, Sorgen, Zagen” (BWV 12) és a reformáció ünnepére írt „Gott der Herr ist Sonn und Schild” (BWV 79) kantáta csendült fel Bán István vezényletével.

A zenés áhítat rövid igehirdetését Werner Horn professzor, esperes tartotta. A gyülekezetünk küldöttsége gratulált a jó minőségért.

Gyülekezetünk orgonistája ezzel befejezte egyházzenei tanulmányait Bécsben, orgonaszakon azonban még folytatja a tanulást.

B.I.

A mester és tanítványa – Peter Ppanyavsky és Bán István

Kedves Testvérek!

Bizonyára sokan tudják, hogy **2008 a Biblia éve** lesz. Hogy ennek fontosságát hangsúlyozzuk, gyülekezetünk egy kiadványt készül kiadni, melynek egyik fejezete a Kedves Vári Testvérek Bibliával kapcsolatos gondolatait, élményeit, emlékezéseit, történeteit, hitvallását és esetlegesen erről szóló verseit tartalmazná. Kérjük ezért, hogy aki rendelkezik ilyennel és örömmel venné, ha nyomtatásban is megjelenne (lehetőleg névvel és címmel) küldje el az ismert e-mail címre (budavar@lutheran.hu), vagy adja le írásban a lelkészi irodában.

*Budavári Hírmondó
az Egyházközség tájékoztató hírlevele
A Tájékoztatósi Munkacsoport közreműködésével
szerkeszti: Bajnóczi Attila, Bence Imre,
Gyarmati Gábor és Varga Katalin
Grafika: Richly Zsolt
Felelős kiadó: Balicza Iván, igazgató lelkész*

Nyomdai munkák: Fireprint Nyomda